

Az uniós jogalkotási aktusok jogalapjának megválasztásával – beleértve az ún. rugalmassági klauzula, és a belső piaci jogalap alkalmazhatóságával – szemben támasztott feltételek az Európai Unió Bíróságának ítélezési gyakorlatában – absztrakt

Az Európai Unió intézményei egy adott szakpolitikai területet csak akkor és olyan mértékben szabályozhatnak, amennyiben és amilyen mértékben azt az alapító szerződések a hatáskör-átruházás keretében lehetővé teszik. Tekintettel arra, hogy az Európai Unió nem rendelkezik a saját hatásköreinek meghatározására vonatkozó hatáskörrel, ezért egy uniós jogalkotási aktusnak az aktus elfogadását lehetővé tevő anyagi jogi jogalapot pontosan meg kell jelölnie, hiszen ebből az uniós intézmények részvételének módját meghatározó eljárási szabályok és a Tanácson belüli szavazás jellege (minősített többség vagy egyhangúság) is következik. Specifikus szakpolitikai jogalap helyett az uniós jogalkotó az uniós ítélezési gyakorlatban meghatározott feltételek mellett általános jogalapokra is támaszkodhat (ld. rugalmassági klauzula, belső piaci jogalap), de a jogalapoknak az Unió és/vagy a tagállamok által harmadik országokkal, vagy nemzetközi szervezetekkel kötött megállapodások esetén is kiemelkedő jelentőségük van. Az ún. vegyes nemzetközi megállapodások elsődleges céljához igazodó anyagi jogi jogalap megválasztása ugyanis az eljárási és a szavazási szabályok miatt a tagállamok egymással, illetve az Unióval szembeni mozgásterének csökkentése irányába is hathat.